Ψυχομοσχοβολιές

Στίχοι και ποιήματα του Τάκη Λουκαρέα

…Ψυχομοσχοβολιές

για τις Μανιάτικες

καρδιές…

Με την καρδιά μου

ΤΑΚΗΣ ΛΟΥΚΑΡΕΑΣ

Πρόλογος

…δουλεύω στο εργαστήρι του μυαλού μου, σιγομουρμουρίζω

τα εσώψυχά μου, μετριάζω τον πόνο μου,

μεθώ πάνω σε λευκά χαρτιά και σε πεντάγραμμα.

«ΦΕΥΓΟΥΝ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΣΟΥ

ΦΟΒΙΣΜΕΝΑ ΟΤΑΝ ΤΡΑΓΟΥΔΑΣ»

Το πιστεύω βαθειά…

Εάν τα τραγούδια μου αγαπηθούν

Και φθάσουν στα χείλη του κόσμου, θα νοιώσω πανευτυχής…

Εάν περάσουν «αέρας» δε θα στεναχωρηθώ, θα πω :

«τραβούσα μοναχικό δρόμο και η ευθύνη

ανήκει σε μένα που ζω στο κόσμο μου.

Δεν έχω προσαρμοστεί στις εξελίξεις του πολιτισμού μας»…

Ευτυχώς ή δυστυχώς … «ψυχομοσχοβολιές», τί θεία λέξη…

Με αγάπη Τάκης Λουκαρέας

ΚΑΛΑΜΑΤΑ

1. Μάνη μου οι ομορφιές σου

Όνειρό μου, ξαναγυρνάς…

Λίβανο χρυσό και σμύρνα…

Στα απάτητα μας μέρη.

Γύρισε αστροφεγγιά μου…

Να κουρντίσεις την καρδιά μου.

Θα γιορτάσει όλη η Μάνη…

Του Ταΰγετου λιβάνι.

Οίτυλο, Δυρό, Λιμένι…

Αχ1 νεράιδα ευλογημένη.

Γύρισε, η μέσα Μάνη…

Πύργο τη φωλιά σου κάνει.

Όμορφες Μανιατοπούλες…

Μαυροφορεμένες γριούλες.

Οι λεβέντες τραγουδούνε…

και προσμένουν να σε ιδούνε.

Γύρισε βαλανιδιά μου…

Μάνη μου μοσχοβολιά μου

Γύθειο και Γερολιμένας…

Άνθος της Λεβεντογέννας.

Τα καΐκια και οι βαρκούλες…

Στολισμένα σα νυφούλες.

Όλοι θα ‘ναι στις χαρές σου…

Μάνη μου οι ομορφιές σου.

2. Με του λαϊκού μας ημίθεους

Μεσ’ του Άδη τους μπαχτσέδες

έρχονται όλοι οι γλεντζέδες,

οι ημίθεοι πλειάδα,

ευωδιάζει όλη η Ελλάδα.

Θράκη, Ήπειρος και Μάνη

Ούζο και κρασί χαρμάνι.

Κρήτη, Ρούμελη νησιά

Θα ανάψει η ζεϊμπεκιά.

Μακεδονία και Μοριάς,

Πανδαισία ομορφιάς.

Τα ποτήρια τους τσουγκρίζουν

Και τα όργανα κουρντίζουν.

Μάρκος, Νίνου και Τσιτσάνης

Τα φαρμάκια να γλυκάνεις.

Μπέλλου, Κυριαζής, Σκαρπέλης,

Στα ταξίδια θαν' ο Μπέμπης.

Μπάρμπα Γιάννης, Μπαγιαντέρας

(Παπαϊωάννου) (Δημ. Γκόγκος)

της Ανάστασης αέρας.

Στράτος (τεμπέλης), Μοσχονάς και Ρόζα (Εσκενάζυ)

Χιώτης και Μητσάκης πόζα (και οι δυο πρόσεχαν πάρα πολύ την εικόνα τους)

Αχ! Θεούλη μου ομορφιές

Και ψυχομοσχοβολιές.

Ο Λοϊζος, ο Καλδάρας

Στα τραγούδια της Ελλάδας.

Σέμσης (Σαλονικιός) και Τομπούλης κέφια

Η Σεββάς Χανούμ δυό ντέφια. (Σεβαστή Παπαδοπούλου)

Γαβαλάς, Αναγνωστάκης

Βούλα Πάλλα, Μανωλάκης. (Αγγελόπουλος)

Μάθεσης και Ευτυχία (Παπαγιαννοπούλου)

Χατζηχρήστος, Τσαουσάκης,

Με τα χωρατά του ο Μπάτης.

Ο Ζαμπέτας κι ο Καζάνας (Σπύρος Λιβιεράτος κρουστά)

Ρίτα (Σακελαρίου), Διονυσίου, «μάγκας» (μπαγλαμάς του Μπάτη, κατασκευής 1925)

Στα μπουζούκια κι ο Καπλάνης

Χάρε απόψε θα παθάνεις.

Τούντα, Νούρος και Στελάκης (Περπινιάδης)

Ξεφαντώνει ο κοσμάκης.

Ψάχνει ο Τάσος (Σχορέλης) την κολώνια

Τάξιμο του Τσίλα (Τσιτσάνης) χρόνια.

Κηρομύτης και Χρυσίνης

Κι όλοι οι μουσικοί της Σμύρνης

Χαίρε αγάλια η ψυχή τους

Κι ο Μαγνισαλής μαζί τους.

Βέμπο Γούναρης, Ξυλούρης,

Ο μπαρμπα-Μαθιός (τουμπελέκι - ταμπουράς) κι ο Σούλης (ούτι).

Ατταλίδης, Ροβερτάκης

Λαύκας και Καραπατάκης.

Αχ! Θεούλη μου τραγούδια

Του παραδείσου λουλούδια.

Να ποιοι Ελλάδα σ’ ομορφαίνουν

Και τους κάνεις να πεθαίνουν.

Λεμονόπουλος, Δελιάς,

Μακρυδάκης και Νταλκάς.

Παίζουνε και τα κλαρίνα,

Θα χορεύουν ένα μήνα.

Καρακώστας και Χαλκιάς.

Περδικόπουλος τραγούδι,

Ο Λαβίδας στο σαντούρι.

Παίζει ο Σούκας (Βασίλης), ο Σαλέας,

Μερακλώθηκε και ο Στέας (Άλκης).

Γράφει ο Τσάντας τα στιχάκια

Κι ο Χριστάκης στα μεράκια.

Άρχοντας ο Νίκος Γκάτσος

Ο Παπάζογλου, ο Κλουβάτος.

Είναι όλοι αγκαλιασμένοι,

Άσημοι και δοξασμένοι.

Πυθαγόρας, Περιστέρης

Κι ο κακούργος (Σουσαλμής – σαντούρι από Μυτιλήνη)χρυσοχέρης.

Θαύμα ο Σειληνός χορεύει

Και ο καστρινός μαγεύει.

Ο Σουγιούλ κι ο Σακελάριος

Ζωγραφίζει ένας Άγιος (Γιάννης Τσαρούχης)

Ευσταθίου, Ποτοσίδης

Τον Αρμάο να κουρντίζει.

Στη συνέχεια ζωγραφίζει

Και ο Στέλιος Καζαντζίδης.

Τραγουδά σιωπούν τα’ αηδόνια

Και ανθίζουν τα κλώνια.

Θεοφιλόπουλος διευθύνει,

Χριστοδούλου στίχους δίνει.

Είναι η σύνταξη μεγάλη,

Δε χωρούν στο πάλκο άλλοι.

Περιμένουν τη σειρά τους

Για να πούνε τα δικά τους.

Τα ποτήρια τους τσουγκρίζουν

Και στη πίστα αλωνίζουν.

Οι Άγγελοι, οι Προφήτες

Οι διαβόλοι και οι αλήτες.

Τους μεγέψαν τα μπουζούκια

Και του Άδη τα κουτούκια.

Στη ρετσίνα ο Μουφλουζέλης

Κι ο Παπάζογλου ο λεβέντης.

Χατζηδάκης μελωδίες

Και ο Μόσχος ιστορίες

Τραγουδάει ο Περπινιάδης,

Ξεσηκώνεται ο Άδης.

Παίζει όμορφα ταξίμια

Και μερώνει τα αγρίμια.

Τραγουδά ο Χατζηαντωνίου,

Ζήνωνος και Γερανίου.

Στα «τρελά του» ο Μπονάτσος

Και χαμογελάει ένας μπάτσος.

Να ποιοι Ελλάδα σ’ αγαπούνε

Και δεν θέλαν να σε δούνε,

Μ’ ηχορύπανση, με μπούρδες

Και τραγούδια για αρκούδες.

«Αγάπης και Σεβασμού Μνημόσυνο»

Στους δασκάλους μας, που ζουν πάντα ανάμεσά μας και η ψυχή βρίσκει ήσυχο λιμάνι, στη λαϊκή τέχνη τους

3. Ηθοποιό, Πολιτισμός

Άγγελος εζήτησε να συναντήσει αειμνήστους

Απ’ τον Άγιο Πέτρο άδεια, να πάρει την ευχή τους.

Τι έργα το χειμώνα ανεβάζουν ή τις νύχτες του Καλοκαιριού

Και με χαρά να τους ειπεί, για το σπίτι του ηθοποιού.

Ηθοποιοί, κομπάρσοι,

Του σανιδιού οι άσσοι

Συνθέτες

Και των ψυχών εκθέτες.

Πρόβες ατελείωτες με κέφι, χωρίς δεκανίκια,

Είναι όλοι αγκαλιά, δίχως βεντετιλίκια.

Πρώτος, δεύτερος προφίλ ή πλάνο κοντινό,

Υπηρετούν τη τέχνη, φωτίζουν τον ουρανό.

Τη χώρα μας φωτίζουν

Δε μας αναγνωρίζουν

Τα νιάτα μας διδάσκουν,

Από μισθό δεν πάσχουν.

Αιμίλιος Βεάκης, Κοκκίνης και Μαυρέας

Κωτσόπουλος, Λογοθετίδης, οι πρώτοι της παρέας.

Ευθυμίου, Τσαγανέας, ο κοντός μας Ρίζος, ο Σταυρίδης

Ο γλυκύτατος Διανέλος και ο Χριστοφορίδης.

Ο Κούν και ο Τζαβέλας

Πνευματικός αέρας.

Διδάσκει ο Κατσέλης,

Ήθος και ιδρώτα θέλεις.

Κοτοπούλη, Αυλωνίτης, Μερκούρη, Παξινού

Μινωτής, Λαμπέτη, η τροφή του νου.

Χορν, Μυράτ, Καρέζη, Κατσέλη και Κυνέλη

Νέζερ (Χριστόφορος), Βασιλειάδου, λάδι, κρασί και μέλι. (Ευλογημένες τροφές (μεταφορικά της ψυχής))

Διαμόρφωσαν γεννιές

Και ψυχοομορφιές.

Με σε υπνότιζαν,

Πνευματικώς εφώτιζαν.

Βασίλης Διαμαντόπουλος, Μανέλης, Βουγιουκλάκη,

Παπαγιαννόπουλος, Μαλαίνα Ανουσάκη.

Αργύρης, Φιλιππίδης, Κεδράκας, Λειβαδίτης

Σταρένιος, Βέμπο και η χρυσή φωνή της.

Άνθρωποι της τέχνης

Πνευματικής μας μέθης.

Λιμάνια του μυαλού

Του αγνού πολιτισμού.

Νέζερ (Μαρίκα), Τσαγανέα με βαριά φωνή η Νοταρά

Περιφρονούσαν όλοι δόξα και παρά.

Δεμίρης, Καραγιώργης, ο Αττίκ στο πιάνο

Βοηθοί, κομπάρσοι, τεχνικοί, στα πλατώ επάνω.

Στη ζωή μας ειν' οι τέχνες

Της ψυχής μας οι καθρέφτες.

Οι ηθοποιοί, ποιούν τα ήθη

Και «χτυπούν» τη λήθη.

Κάνουνε ταινίες, ο Φιλοποίμην Φίνος,

Ο Κώστας Καραγιάννης, δίσκου χτυπά ο Μίνως.

Του Ορέστη Λάσκου η σκηνοθεσία,

Θεία φωνή ο Κατράκης, γλυκειά η Φωκά Μαρία.

Τέχνη που μας σέβεται

Κόσμος που τη χαίρεται

Θεούλη μου ομορφιές,

Γιατί εδώ οι ασχήμιες.

Γράφουν μουσική Σουγιούλ και Χατζιδάκις,

Σενάρια ο Σακελάριος, θεϊκες πενιές Ζαμπέτας και Μητσάκης.

Άλμα, Καστρινός και Σειληνός χορεύουν

Τα άψογα μπαλέτα τους, τις καρδιές μαγεύουν.

Ασταμάτητα δουλεύουν

Ποτέ δεν κοροϊδεύουν

Έχουν καλαισθησία

Η τέχνη έχει αξία.

Λαμπρούκος (Λάμπρος Κωνσταντάρας), Στρατηγού, Πάλλης, Ντίνος Ηλιόπουλος

Αγάπη μου ουάουα συνεχίζει ο Ρηγόπουλος.

Παγκράτη (Ρένα), Ανδριανός (Βάσος), Γώγου (Κατερίνα), Χηνάς (Φάνης), Βουρνάς (Λευτέρης)

Έπαιξαν σε παράσταση που δεν τιμά εμάς.

Ευαίσθητοι οι καλλιτέχνες

Της κοινωνίας δέχτες,

Συμπάσχουν, αγαπάνε

Και ψυχοβοηθάνε.

Ο Μίμης ο Φωτόπουλος, Φέρμης και Φέρμας μάγκας

Ζαννίνο, Λοχαΐτης, Μεταξά και Χρήστος Νέγκας.

Γκρινιάζει στα studio του Άδη ο Πατσιφάς,

Ο Ορνεράκης ζωγραφίζει με κέφι σκηνικά.

Πάσχουν, γλυκοσατυρίζουνε

Τη ζωή πλουτίζουνε

Αμβλύνουνε το πνεύμα

Έστω και μ’ ένα νεύμα.

Μηλιάδης, βάχος ο Γιαννόπουλος, Παντελής Ζέρβός,

Μέμα Σταθοπούλου, Παπαδόπουλος, ο θρυλικός Αγκόπ (Φίλιος Φιλιππίδης)

Σκηνοθετεί ο Νικολαΐδης, ο Στολίγκας, ο Μορίδης

Χρόνης Εξαρχάκος κι άλλοι άξιοι που τιμούσαν το σανίδι.

Με δουλειά και ήθος

Μπαίνει ένας λίθος,

Στης τέχνης το παλάτι

Ας κάνουμε όλοι κάτι…

Ο Μπουγιουκλάκης με φεϊγ-βολάν στις λαϊκές του άδη,

Ο Μυλωνάς τη Βασιλάκου υποδέχεται μ’ αγάπης χάδι

Ο Λυκομήτρος το ρόλο μελετάει. Αστράφτουν όλοι, διαβάζουν

Στου παράδεισου το θέατρο «Ελλάδα» παράσταση ανεβάζουν.

Μπουλούκια θεατρικά

Με πρόχειρα σκηνικά,

Φλόγες πολιτισμού

Ήθους και στοχασμού.

Ο Ψαθάς σκυφτός να γράφει, δίπλα του γράφεςι ο Πρετεντέρης

Ο Φρέντυ Γερμανος, ο Νίκος Τσιφόρος, γλύκας και λεβέντης

Ο Μποστ στρίβει τις μουστάκες, γράφει ανορθόγραφα,

Νέο έργο : «τοις αναιργείτσας τ' αμπαιλοχώραφα »

Σενάρια ανθρωπιάς

Του ήθους και της καρδίας,

Σενάρια της αγάπης

Και όχι αυταπάτης…

Τραγωδίες, κωμωδίες, δράματα ταινίες

Φυσικά, με ήθος σενάρια, μελωδίες

Στα πλατώ οργασμός, ποιότητα απλότης,

Λουλούδια που μοσχοβολούν, αγνότητα της νιότης.

Παραδειγματιζόμαστε

Γύρω σας μαζευόμαστε.

Τα αστέρια σας ακοίμητα

Ρουφάμε τα μηνύματα.

Άμυνά μας, βάλσαμό μας είν’ η μνήμη

Όσοι λησμονούν, είναι στης κόλασης καμίνι.

Ζείτε όλοι στη καρδιά κι ανάμεσα μας,

Εσείς γλυκαίνετε τα πικρά όνειρά μας.

Τον Άγγελο ξεπροβόδισαν

Τα αστέρια του ουρανού,

Για το σπίτι του ηθοποιού,

Φώτο και ευχές του έδωσαν.

Να και η Ζαφειρίου η Ελένη,

Η πιο γλυκιά μανούλα, πάντα μαυροντυμένη.

Στη δίαιτα ο Παπαμιχαήλ, παίζει και χορεύει,

Κι η Ρένα Βλαχοπούλου, άδοντας μαγεύει.

Η αγαπημένη μου, Ελένη Χατζηαργύρη,

Σπάνια διαμαντόπετρα, μονάκριβο στολίδι.

Έρχεται –γλυκύτατος- ο Μίμης Χρυσομάλης

Με κείμενα του Φασουλή, σενάρια υπό μάλης

4. της Αγάπης λόγια

Η ζωή μου ακύμαντη, ταξιδεύοντας

στο απέραντο πέλαγος των ματιών σου…

Οι ώρες μου κυλούν αθόρυβα, χτυπώντας το ρολόι

Της καρδιάς σου, τους δείχτες μου…

Η ψυχή μου ελεύθερος καβαλάρης, την οδηγεί στα

Μονοπάτια της ευτυχίας η θέληση σου …

Εμπιστεύομαι τα όνειρά μου, στο γλυκό σου ύπνο

Αγκίζοντας Εαρινές καμπάνες …

Ζωή, Αγάπη, Έρωτας, ξεθωριασμένα εάν δε

Τα χρωμάτιζες με ανεξίτηλους ήλιους …

Πετάω με δυνατές φτερούγες που εσύ ύφανες στον

Παραδοσιακό αργαλειό της αγάπης …

Οι σκέψεις, οι επιθυμίες, οι πόθοι μου, περνούν

Από τα φίλτρα της κατάλευκης γοητείας σου …

Εσύ που έγραψες τον ύμνο των Αγγέλων

Του έρωτα, στο πεντάγραμμο της καρδιάς μου …

Εσύ που ενορχήστρωσες τη συμφωνία της

Σκέψης μας και οδηγεί κάθε λεπτό την ανάσα μας …

Εσύ κοινωνός του νου …

Με μπρούσκο κρασί της Αθανασίας …

5. Του ήλιο το λουλούδι

Σήμερα π᾽ άνθισαν του ήλιου τα λουλούδια

Μπόλιαζες τις λευκές και σκάλιζες τραγούδια.

Έσβησαν οι φλόγες στης Άνοιξης τ᾽ αστέρια,

Πήραμε τους δρόμου με άσπρα περιστέρια.

Κύματα με χρώματα,

Θύμησες με νούφαρα,

Γλάροι που αρμενίζουνε,

Όνειρα που σου ‘κρυβα.

Τραγουδούσες την αυγή και χόρευες το δείλι,

Φύλαγες στις γειτονιές μη σβήσει ο καντήλι.

Μάγευες χαράματα αηδόνια κι αγωγιάτες,

Χρώματα της Ίριδας κερνούσες τους διαβάτες.

Κύματα με χρώματα,

Θύμησες με νούφαρα,

Γλάροι που αρμενίζουνε,

Όνειρα που σου ‘κρυβα.

Έδιωχνες τα σύννεφα με ύμνους του Τσιτσάνη

Χόρευες σαν έβλεπες από ψηλά τη Μάνη.

Έδιωχνες το κουρνιαχτό με λόγια του Σκαρίμπα,

Καλότυχοι οι άνθρωποι που σ᾽ είχανε πυξίδα.

Κύματα μ’ αρώματα,

Σύννεφα με θύμησες,

Τόσα βράδια πέρασαν,

Μα εσύ δε γύρισες.

6. Πού να κοιμάσαι;

Καλντερίμια, ζωγραφιές, ζάχαρη με λάδι,

Εστεκόσουν δίπλα μας κι έφεγγες στο σκοτάδι.

Γλύκαινες τ’ απόβραδο, λάβωνες τη μιζέρια,

Βότανα του έρωτα μας έδινες στα χέρια.

Σου ‘γνεφαν οι καλαμιές,

Του σιταριού χρυσάφια,

Λαγούς, λιοντάρια ημέρωνες,

Στις θημωνιές ελάφια.

Στέγη σε στέγη έτρεχες, σαν το μικρό σπουργίτη

Αγάπη, ήθος έφερνες, στης νιότης μας το δίχτυ.

Ήσουν σημείο αναφοράς, κρατούσες ανθοκλάδια,

Στο Πανταζί που διάβαινες ή ερχόσουν απ’ τα Γράιδια.

Σου ‘γνεφαν οι καλαμιές,

Του σιταριού χρυσάφια,

Λαγούς, λιοντάρια ημέρωνες,

Στις θημωνιές ελάφια.

Σίγασαν στις ρούγες μας, πειράγματα και γέλια,

Χτύπησε εσπερινός, τα δώδεκα Ευαγγέλια

Πέρασαν Χριστούγεννα, Σωτήρος, το άλλο Πάσχα,

Σε καρτερούμε ξάγρυπνοι, που να κοιμάσαι τάχα;

(Στο μαστρο – Παύλο)

(Πανταζί & Γράιδια είναι τοποθεσίες στο χωριό μου Ρίγκλια (Μάνη))

7.

πώς να μιλήσεις για αγάπη,

τι να πεις για τη φιλία,

σ’ αφήνουν

να αισθάνεσαι

τα ανθρωπόμορφα

θηρία;

7. Δρόμοι μονόδρομοι …

Πήρα στα χέρια την ελπίδα πριν πεθάνει

Την έντυσα μ’ αγάπης νυφικά

Τη γνώρισα στου δρόμου τα κορίτσια

Στ’ αγόρια που περνούσαν βιαστικά.

Είσαι μονάχος

Μεσ’ στα πλήθη που αλαλάζουν,

Είσαι πουλί

Μεσ’ στα πουλιά που δεν πετούν

Είσαι παιδί

Μεσ’ στα παιδιά που δε γελούνε,

Είσαι πηγή

Μεσ’ στις πηγές που σε διψούν.

Είσαι τραγούδι

Που έχεις γίνει μοιρολόι

Είσαι το θύμα

Και για σένα φταίμε όλοι.

Πήρα στα χέρια της αγάπης τα στολίδια

Τα μοίρασα στους δρόμους της καρδιάς,

Μα όσοι πρόσμεναν στα γυάλινα σοκάκια

Τους σέρβιραν ψεύτικα δώρα της φωτιάς.

Είσαι μοναχός

Μεσ’ στα πλήθη που αλαλάζουν,

Είσαι πουλί

Μεσ’ στα πουλιά που δεν πετούν,

Είσαι παιδί

Μεσ’ στα παιδιά που δε γελούνε,

Είσαι πηγή

Μεσ’ στις πηγές που σε διψούν.

Είσαι τραγούδι

Που έχεις γίνει μοιρολόι

Είσαι το θύμα

Και για σένα φταίμε όλοι.

(Για τον Παύλο Σιδηρόπουλο)

8. Τελευταίος ζεϊμπέκικος

Σ’ ένα τραπέζι μόνος, με μια ρακή στο χέρι

Κοιτούσες προς τον ουρανό πριν έλθει μεσημέρι.

Θόλωνε το βλέμμα σου και τρέμανε τα χείλη,

Δίπλωνες στα δάχτυλα, το κεντητό μαντήλι.

Περνούν εργάτες, φίλοι και εικόνες

Απ’ του μυαλού σου τις οθόνες.

Όνειρα βαθιά στη μνήμη

Και η ζωή σιγά- σιγά να σβήνει.

Σηκώθηκες, αγνάντεψες, του πλάτανου τα χρόνια,

Ζεϊμπέκικο τα έκανες, στου χάρου τα αλώνια.

Σαν τα διαμάντια έπεφταν, του ιδρώτα σου οι σταγόνες

Θεέ μου ετούτος ο χορός, να κράταγε αιώνες.

Αηδόνι είσαι και αητός

Στον πόνο, στη μιζέρια ο γιατρός.

Η φωνή σου δε θα σβήσει

Και νεκρούς θα αναστήσει.

Η φωνή σου θαν' αιώνια

Και στου άδη τα αλώνια.

(Για το Στέλιο Καζαντζίδη)

9. Τριγυρνάει ο ήλιος μόνος

Όργωνες στον ουρανό καϋμέ μου,

Δε σ’ αντάμωσα και απόψε ακριβέ μου.

Σταύλιζες ζαρκάδια στη σελήνη

Μα δε γύρισες με των πουλιών τα σμήνη.

Έχουνε τ’ αστέρια ξεθωριάσει

Η βροχή δε λέει να κοπάσει,

Τριγυρνάει ο ήλιος μόνος

Κι είν’ αβάσταχτος ο πόνος.

Τρύγαγες στα σύννεφα αητέ μου

Μα πικράθηκα κι απόψε στεναγμέ μου.

Κυνηγούσαν μες στα δάση του μυαλού μου

Κι έσπασαν το κάδρο του ουρανού μου.

Έχουνε τ’ αστέρια ξεθωριάσει,

Η βροχή δε λέει να κοπάσει,

Τριγυρνάει ο ήλιος μόνος

Κι είν’ αγιάτρευτος ο πόνος.

10. Πού είσαι απόψε;

Ήλθες απόψε στην άκρη της πλατείας,

Στα χείλη είχες τριαντάφυλλο κλειστό.

Τρεμούλιαζε στο άνοιγμα της γρίλιας

Ομορφονιά, σου ‘γνεφε σ’ αγαπώ.

Μια μάνα σε περίμενε

Καμάρι της, χαρά της.

Τα γιορτινά σου ετοίμαζε,

Λάμπουν τα όνειρά της

Γλέντια χαρές, αγάπης και γιορτάσια

Χαλάσματα από σεισμό καρδιάς.

Μια τσάρκα σου, στης λίμνης τα λιοστάσια,

Στην έστησαν, η τρέλα κι ο φονιάς.

Μια μάνα σε περίμενε

Δίπλα στο εικονοστάσι.

Δυο μάτια κατακόκκινα

Στου πουθενά τη στάση …

«Καλό σου ταξίδι …»

11. Αρτέμιδος και Ονείρου

Το σπίτι στην Αρτέμιδος, δεν έχει παραθύρια

Κλεισμένα εκεί τα όνειρα, τα βάσανα είναι μύρια.

Στον πόνο και στο κλάμα μας, η πόλη νυσταγμένη

Φοράει το μαύρο νυφικό, την έχουν τυφλωμένη.

Φοράει στα πόδια σίδερα, κερένια τα φτερά της,

Λάμια τρελή, αχόρταγη, που τρώει τα παιδιά της.

Το πρωινό της Κυριακής, ήλθαν τα χελιδόνια

Ελεύθερα τραγούδαγαν, δικά τους τα μπαλκόνια.

Στη ζάλη και στη σκοτεινιά, μας έγνεφε ο Ήλιος

Πως οι καιροί αλλάζουνε, μονάχα αυτό ειν' ίδιο.

Τα χελιδόνια δε μισούν, οι αετοί δε μας ζηλεύουν

Πεθαίνουν από γηρατειά και τη ζωή λατρεύουν.

12.

…Γοργόφτερο δελφίνι

σε ταξιδεύει

στα παλάτια της αγάπης …

12. στης ψυχής το περιβόλι

Στην πόρτα του παραδείσου

Ειν’ ένα κυπαρίσσι

Στη ρίζα του κυπαρισσιού

Μια κρυσταλλένια βρύση

Ο Χάρος εβουλήθηκε να κάμει περιβόλι.

Βάζει τις νιες για λεμονιές, τους νιους για κυπαρίσσια,

Βάζει και τα μικρά παιδία, γαρούφαλα και βιόλες,

Βάζει και τους μεσόκοπους, γύρω τριγύρω φράχτες,

Βάζει και τα καλά παιδιά, μυρωδικά στους κήπους.

Και κάθε Πέμπτη δειλινό,

Κάθε Σάββατο βράδυ,

Κι όσο περνάει ο καιρός,

Ο πόνος περισσεύει.

Θεέ μου να πέρναγα κι εγώ, απ' αυτό το περιβόλι.

Να ξερίζωσε λεμονιές, να κόψει κυπαρίσσια

Να πάρω και στα χέρια μου, γαρούφαλα και βιόλες

Και να γλυκοκουβέντιαζα και λίγο με τους φράχτες

Να βάλω και στα χέρια μου μυρωδικά απ’ τους κήπους.

(Βασίζεται σε Μανιάτικο Μοιρολόι)

13. Στη Μάνη μας

Α! Πιείτε αγαποβότανα και κάψτε αγιοκέρια

Τα χρόνια μας τα δίσεκτα να γίνουν περιστέρια .

Πάρε γοργόφτερο αετό

Στη Μάνη με ευλάβεια

Κοτρώνια, χώμα, άνθρωποι,

Εκεί ειν' όλα άγια.

Α! Διώξτε τους αβανιάρηδες τους νεοπλουτισμένους.

Χορτάτους θελει η Δήμητρα κι όχι δυστυχισμένους.

Πάρε γοργόφτερο αετό

Στη Μάνη με ευλάβεια

Κοτρώνια, χώμα, άνθρωποι,

Εκεί ειν’ όλα άγια.

Α! Είν’ η ζωή παράδεισος, κρασάκι παρεούλα,

Στο χώμα θα σε βάλουνε, αρχόντισσα ή δούλα.

Πάρε γοργόφτερο αετό

Στη Μάνη με ευλάβεια

Κοτρώνια, χώμα, άνθρωποι,

Εκεί ειν’ όλα άγια.

Α! Καλά τα πλούτη, τα χρυσά και η χλιδή, μαγεία

Μα πνεύμα και καλή καρδιά φέρνουν την ευτυχία.

Πάρε γοργόφτερο αετό

Στη Μάνη με ευλάβεια

Κοτρώνια, χώμα, άνθρωποι,

Εκεί ειν’ όλα άγια.

(Σημ.: Αβανιάρηδες = συκοφάντες)

14. Αηδόνι και Αητέ μου

Είσαι η φωνή η πνοή μου,

Των ουρανών πηγή,

Δροσίζονται οι Αγγέλοι,

Παίρνω κι εγώ ζωή,

Δροσίζονται οι Αγγέλοι

Των ουρανών πηγή.

Αηδόνι και Αητέ μου, απάτητη κορφή,

Τη φύση ομορφαίνει η θεία σου μορφή.

Σαν το μελίσσι τρέχω παίρνω τη γύρη σου,

Αηδόνι και Αητέ μου, μέλι τα χείλι σου.

Στο νου και στη καρδιά μου,

Ήλιε Φεγγάρι μου,

Σε γλυκοκαμαρώνω,

Μαργαριτάρι μου,

Σε γλυκοκαμαρώνω Ήλιε

Φεγγάρι μου.

Αηδόνι και Αητέ μου, απάτητη κορφή,

Τη φύση ομορφαίνει η θεία σου μορφή.

Σαν το μελίσσι τρέχω παίρνω τη γύρη σου,

Αηδόνι και Αητέ μου, μέλι τα χείλι σου.

Είσαι Θεά Νεράιδα,

Ανθέ της Άνοιξης,

Γλυκειά σα μελωδία,

Θεία Κατάνυξης,

Γλυκειά σα μελωδία,

Ανθέ της Άνοιξης.

Αηδόνι και Αητέ μου, απάτητη κορφή,

Τη φύση ομορφαίνει η θεία σου μορφή.

Σαν το μελίσσι τρέχω παίρνω τη γύρη σου,

Αηδόνι και Αητέ μου, μέλι τα χείλι σου.

15. Έσπειρα το γέλιο σου

Γλάροι σε ξεκούραζαν

Φύκια σε νανούριζαν,

Δελφίνια και χρυσόψαρα

Μου μήνυσαν και το ‘ξερα.

Έρχεσαι με τα κύμματα

Μ’ αγάπης προσκυνήματα

Δόξα και πλούτη άφησες

Στην αγκαλιά μου χάθηκες.

Έσπειρα το γέλιο σου

Βαθύριζο Ευαγγέλιο σου,

Άνθισε η στέγη μου

Της μοίρας το τεφτέρι μου.

16. Ποιο τραγούδι να σου γράψω

Όταν ήλθες στη ζωή μου

Κι άγγιξες τα δυο μου χέρια,

Με τη σκάλα της καρδιάς μου

Σε ανέβασα στ’ αστέρια.

Έρχεσαι στα όνειρά μου, κυβερνάς το λογισμό μου

Είσαι όλη μου η ζωή, η ανάσα μου, το φως μου.

Ποιο τραγούδι να σου γράψω,

Να σε γλυκονανουρίζει

Η ανεμελιά, το γέλιο

Στο χειλάκι σου ν’ ανθίζει

Ότι αγκίζεις να γελάει, ότι θες να γίνεται

Κάθε σου προβληματάκι, μονομιάς να λύνεται

17. Ηλιόχαρη

Είσαι τώρα η Άνοιξη

Κι έχεις μάτια θάλασσες

Είσαι κόρη άρρητη

Μα σε λούζουν μάγισσες.

Κάθε σχόλη έρχονται

Δάση, λίμνες πλάι σου,

Κάθε βράδυ γίνεται

Μάχες για τη χάρη σου.

Είσαι τώρα Ηλιόχαρη

Έφτασες στο γούρμασμα

Θέλεις σκάλες θάλασσες,

Μα αητούς στο κούρνιασμα.

Κάθε σχόλη έρχονται

Δάση, λίμνες πλάι σου,

Κάθε βράδυ γίνεται

Μάχες για τη χάρη σου.

(άρρητη = αδύνατο να περιγραφεί

γούρμασμα = ωρίμαση)

18. Στη δικιά μας τη φωλιά

Με της Άνοιξης τ' αστέρια και του γερακιού φτερά

Θα σου χτίσω μια φωλίτσα να κοιμώμαστ᾽ αγκαλιά.

Όταν θα γλυκοχαράζει και ξυπνούνε τα πουλιά

Θα σου λέω καλημέρα, με τα πιο γλυκά φιλιά.

Όταν θα γλυκοβραδιάζει και κοιμούνται τα πουλιά

Θα σου λέω καληνύχτα με του κόσμου τα φιλιά.

Έτσι θα περνούν τα χρόνια κι αν τελειώσει η ζωή

Μια για πάντα αγκαλιασμένους θα μας εύρει η αυγή.

19. Καλή σου νύχτα

Βάτσινό μου αεράκι μου

Γέλασε μου βάσανό μου

Όσο η ζωή κυλάει

Η καρδιά μου αλυχτάει

Στις βεγγέγες σε γυρεύω

Λίγη αγάπη ζητιανεύω,

Μην αργείς παράπονό μου

Χάνω το συλλογισμό μου.

Χάρισε μου τα φτερά σου

Να πετάξω στη φωλιά σου,

Πάρε με από τα χέρια

Μη χαθώ τα μεσημέρια,

Στα ακρώρεια στις πλαγιές

Στης ψυχής μου τις σπηλιές,

Μύρο μου και βάλσαμό μου

Γύρε στο προσκέφαλό μου …

… καλή σου νύχτα …

(Βάτσινο = βατόμουρο

αερικό = φάντασμα

βεγγέρα = βραδινή διασκέδαση σε σπίτι με καλεσμένους

ακρώρεια = βουνοκορφές

αλυχτώ = φωνάσκω)

20. Όλα μας τα όνειρα

Όμορφό μου λιόγερμα, μου ‘στειλες χαρμόσυνα,

Αδώρητη μου πέρδικα, σου ΄στειλαν αλίμενους,

Αζήλευτη παρέα μου, ξόδευες σ’ αχάριστους,

Πήραμε τη στράτα μας και βρήκαμε μνημόσυνα.

Όλα μας τα όνειρα, όλες οι ελπίδες μας

Σκόρπισαν και χάθηκαν, άσπρισαν οι μνήμες μας

Μαύρισαν τα κρίνα μας, πούλησαν τις τύχες μας,

Έδιωξαν τους φίλους μας, ξόφλησαν τις μέρες μας.

Μοίραζες και μοίραζα, αμέτρητα ανεκτίμητα,

Έδινες κα έδινα κάθε τι που ζήταγαν,

Έμεινες και έμεινα, χρόνια στα αζήτητα,

Σκάλιζες και σκάλιζα, της λήθης μας τα βήματα.

Όλα μας τα όνειρα, όλες ο ελπίδες μας

Βρέθηκαν και γιόρτασαν, χάθηκαν οι μνήμες μας,

Άσπρισαν τα κρίνα μας, πήραμε τις τύχες μας,

Ήλθανε οι φίλοι μας, έλαμψαν οι ημέρες μας.

21. Στην Εαρινή φωνή

Στη νάκα σε νανούριζαν

Ο Ορφέας και οι μούσες,

Η Μελπομένη σ' έντυσε

Με της φωνής το πέπλο.

Η Παναγιά σου χάρισε

Το θείο όνομά της

Και τα αηδόνια της ψυχής

Σου ‘δώσαν τη λαλιά τους.

Η χώρα σου σε χαίρεται,

Ο κόσμος σε δοξάζει,

Το άστρο σου μεσουρανεί,

Είσαι καρπός αγάπης.

Η Παναγιά σου χάρισε

Το θείο όνομά της

Και τα αηδόνια της ψυχής

Σου ‘δώσαν τη λαλιά τους.

(Στη Μαίρη Λίντα)

22. Κρέμασε τα αστέρια στο λαιμό

Βάλε κορίτσι του γιαλού

Για φορεσιά τους κάμπους,

Μελίσσια και πουλιά του νου

Σε καρτερούν στους κάβους.

Κρέμασε τ’ άστρα στο λαιμό

Να λάμψει η γειτονιά σου

Από τη φλόγα των ματιών

Κι από την ομορφιά σου.

Βάλε στο μέρος της καρδιάς

Το ολόγιομο φεγγάρι

Και με τα αηδόνια της φωτιάς

Ο ύπνος να σε πάρει.

Κρέμασε τ’ άστρα στο λαιμό

Να λάμψει η γειτονιά σου

Από τη φλόγα των ματιών

Κι από την ομορφιά σου.

23. …

Τα καυτά βότσαλα

Ροδοπέταλα,

Ραίνουν το διάβα σου …

24. Οι σκέψεις του τρελού σου

Στην κάψα του Καλοκαιριού σου

Γνώρισα τη φλόγα σου,

Στη φλόγα του κορμιού σου

Βρήκα τη μανιέρα μου.

Είναι οι σκέψεις του τρελού σου

Που λιώνει, χτυπιέται, ξενυχτάει

Σ’ άλλο φιλί, σ’ άλλο κορμί

Δε πρόκειται να πάει.

Στα χείλη σου τα φλογερά

Γνώρισα τον Αύγουστο

Στον Αύγουστο του Έρωτα

Τα βράδια; Αξημέρωτα …

Είναι οι σκέψεις του τρελού σου

Που λιώνει, χτυπιέται, ξενυχτάει

Σ’ άλλο φιλί, σ’ άλλο κορμί

Δε δύναται να πάει.

Στα μονοπάτια του έρωτα σου

Γνώρισα τις χάρες σου

Στη χάρη σου ορκίστηκα

Στις φλογερές «ματάρες σου»

Είναι οι σκέψεις του τρελού σου

Που λιώνει και χτυπιέται

Σ’ άλλο φιλί, σ’ άλλο κορμί

Πως δε θα σπαταλιέται.

(Μανιέρα = τεχνοτροπία)

25. Μανόλια μου

Είσαι μαργαριτάρι μανόλια μου,

Είσαι μαγνάδι και η μαλάγρα μου,

Είσαι η μαγιά μου, μακροθυμία μου,

Είσαι μαγνήτης κι η μαγεία μου.

Σα μαθητούδι μεθώ μαϊστράλι μου,

Μαιεύομαι, μύρο μαγιάτικο,

Μαικήνας μαϊνάρω μαΐστρα μου,

Μακραίνω μελωδίες μακρόσυρτες

Είσαι μακροκλιματολογία μανόλια μου,

Είσαι μανδύας και μαντινάδα μου,

Είσαι μαρμαρυγή και η μαυλίστρια μου,

Είσαι μεγαθυμία μαλαματένια μου.

Σα μαθητούδι μεθώ μαϊστράλι μου,

Μαιεύομαι, μύρο μαγιάτικο,

Μαικήνας μαϊνάρω μαΐστρα μου,

Μακραίνω μελωδίες μακρόσυρτες.

(μαγνάδι = αραχνοΰφαντη μαντίλα

μαικήνας = πλούσιος προστάτης των γραμμάτων και των τεχνών

μαϊνάρω = κοιτάζω, γαληνεύω

μαΐστρα = η μεγαλύτερη κεραία ιστιοφόρου και το πανί που κρέμεται από αυτή

Μακροκλιματολογία = κλάδος που εξετάζει την κλιματολογική συνθήκη ολόκληρης της γης

Μαρμαρυγή = λάμψη, ακτινοβολία

Μανόλια = φυτό με μεγάλα μυρωδάτα άνθη)

26. Νότες νοητές

Να ‘σουν νάκα να με νανούριζες

Νταντά μου και Νηρηίδα μου,

Νουμηνία, Νεφελοκοκκυγία μου,

Νούφαρο μου και νουθεσία μου.

Νεφελοβατώ, νήχομαι και νείρομαι

νεογιλός, νεοσσός, νεοφώτιστος,

Νηφάλιος, νεραϊδογέννητος,

Ντελάλης σου νεφέλη και νερομάνα.

Νογώ, νιώσμα ναρκοπέδιο νου,

Νάρκισσοι, νάδροι ο νόστος σου,

Ο νήδυμος σου, νυχτωδίες και νυχτολούλουδα,

Νυχτοκόπος, νέμομαι το νυμφώνα σου.

Νεφελοβατώ, νήχομαι και νείρομαι

νεογιλός, νεοσσός, νεοφώτιστος,

Νηφάλιος, νεραϊδογέννητος,

Ντελάλης σου νεφέλη και νερομάνα.

(νιώσμα = αίνιγμα

νηφάλιος = ήμερος, ατάραχος

νήχομαι = κολυμπώ

Νεφελοκοκκυγία = φανταστική πόλη πουλιών στα σύννεφα, φαντασιοπληξία

νεφελοβατώ = είμαι εκτός πραγματικότητας

νεφέλη = σύννεφο

νήδυμος = ύπνος αδιατάραχτος

νερομάνα = πηγή άφθονου νερού

Νηρηίδα = γυναίκα ωραία λυγερή

νείρομαι = ονειρεύομαι

νεογιλός = πρωτοεμφανιζόμενος

νάδροι = αρωματικά φυτά

νόστος = επιστροφή στην πατρίδα

νουμηνία = νέα σελήνη)

27. Πρώτος χορός

Έλα πρώτη στο χορό

μάτια μου να σε χαρώ

να σε βλέπουν τα πουλιά

και να χάνουν τη λαλιά,

να σε βλέπουνε τ’ αστέρια

και να βγαίνουν μεσημέρια,

να σε βλέπουν τα λουλούδια

και να γίνοντ' αγγελούδια

να σε βλέπουνε τα χρόνια

και να γίνονται λαμπιόνια

να σε βλέπουν τα αγοράκια

και να γίνονται αντράκια,

να σε βλέπουν πατεράδες

να γκρινιάζουν οι μανάδες,

να σε βλέπουνε παππούδες

και να παρατούν τις γριούλες

να σε βλέπουν καλογήροι

κι ας μην έχουν μοναστήρι,

να σε βλέπουνε δυο μάτια

να σε κλείσουν σε παλάτια.

Θα σε λούζουνε με χίλια χρώματα

Θα σε ντύνουν με της γης τα χρώματα

28.Δεύτερος χορός

Έλα πρώτη στο χορό

Χόρεψε να σε χαρώ,

να σε βλέπουνε οι πέτρες

και να γίνονται καθρέφτες,

να σε βλέπει ο πηλός

και να γίνεται χρυσός,

να σε βλέπουν οι παπάδες

και να νοιώθουν δεσποτάδες,

να σε βλέπουν οι φαντάροι

και να φτερουγάν σα γλαροί,

να σε βλέπουν οι αλήτες

και να γίνονται προφήτες

να σε βλέπουν οι τσιγγάνοι

και να γίνονται λιβάνι,

να σε βλέπουν τσιφλικάδες

και να χάνου τους παράδες,

να σε βλέπουνε οι μήνες

και να γίνοντ’ άσπρες χήνες

να σε ιδούν πιτσιρικάδες

για να παίξουνε αμάδες.

Θα σε λούζουνε με χίλια χρώματα

Θα σε ντύνουν με της γης τα χρώματα

29. Τρίτος χορός

Έλα πρώτη στο χορό

Κούκλα μου να σε χαρώ

να σε βλέπουν τα κοχύλια

και να γίνουν δαχτυλίδια

να σε βλέπουν οι πανσέδες,

και να γίνονται μπαχτσέδες,

να σε βλέπουν οι χειμώνες

και να γίνοντ' ανεμώνες,

να σε βλέπουν τα καμένα

και να γίνοντ’ ανθισμένα,

να σε βλέπουν οι μανάδες

και να γίνονται αλάνες,

να σε βλέπουν τα συντρίμμια

και να γίνουν καλντερίμια

να σε βλέπουν τα σπουργίτια

και να γίνουν άσπρα σπίτια

να σε βλέπει η δυστυχία

και να γίνετ’ ευτυχία,

να σε βλέπουν τα γεράκια

και να γίνονται μεράκια

Θα σε λούζουνε με χίλια χρώματα

Θα σε ντύνουν με της γης τα χρώματα

30. Τέταρτος Χορός

Έλα πρώτη στο χορό

Κόρη μου να σε χαρώ

να σε βλέπουν πονεμένοι

και να νοιώθουν μαγεμένοι,

να σε βλέπουν ορφανοί

και να μη νοιώθουν μοναχοί,

να σε βλέπουν αραπάκια

άσπρα να γίνουν ναυτάκια,

να σε βλέπουν γέροι άρρωστοι

και με μιας να ‘ρθει η νιότη,

να σε βλέπουν «ναυαγοί»

και να γίνοντ’ αρχηγοί,

να σε βλέπουν τα τσιμπούκια

να γίνουν γλυκά μπουζούκια,

να σε βλέπουν οι συκιές

και να γράφουν μουσικές

να σε βλέπουν τα λουλούδια

και να γράφουνε τραγούδια

να σε βλέπουν τα πουλιά

και να παίζουνε βιολιά

Θα σε λούζουνε με χίλια χρώματα

Θα σε ντύνουν με της γης τα χρώματα

31. Πέμπτος χορός

Έλα πρώτη στο χορό

γόησσα να σε χαρώ

να σε βλέπουνε τα φύλλα

και να γίνουν κόκκινα μήλα,

να σε βλέπουνε οι μνήμες

να γεμίζουνε τις λίμνες,

να σε βλέπουν «τα καλάμια»

να γεμίζουν τα ποτάμια

να σε βλέπουν «λυγαριές»

να γεμίζουν οι πηγές,

να σε βλέπουν χελιδόνια

να τους δίνεις τα μπαλκόνια,

να σε βλέπουν ερημιές

να γεμίζουν φαμελιές,

να σε βλέπουν τ’ αμπέλια

να μεθούνε από τα γέλια

να σε βλέπουνε οι ελιές

και να γίνουν κοπελιές,

να σε βλέπουν οι φτωχοί

να χορτάσουν το ψωμί

Θα σε λούζουνε με χίλια χρώματα

Θα σε ντύνουν με της γης τα χρώματα

32. Έκτος Χορός

Έλα πρώτη στο χορό

βλάμισσα να σε χαρώ

να σε βλέπουν μαθητές

να γινούν καθηγητές,

να σε βλέπουνε τ' αγρίμια

να σου κάνουνε τσαλίμια

να σε βλέπουνε τα κρίνα

και να παίζουν μαντολίνα,

να σε βλέπουν τα κουκούτσα

να γεμίζουν τα κατρούτσα,

να σε βλέπουν οι πλερέζες

και να γίνονται μεζέδες

να σε βλέπουν οι καρδιές

και να ρίχνουν μπαταριές

να σε βλέπουν τα Τουρκάκια

και να γίνοντ' Ελληνάκια

να σε βλέπουν οι εχθροί σου

και να γίνουν παραγυιοί σου

να σε βλέπουν λεμονιές

κα ν' ανοίγουν αγκαλιές

Θα σε λούζουνε με χίλια χρώματα

Θα σε ντύνουν με της γης τα χρώματα

33. Έβδομος Χορός

Έλα πρώτη στο χορό

μάγισσα να σε χαρώ

να σε βλέπουν οι ιτιές

και ν’ ανάβουνε φωτιές

να σε βλέπουν εκκλησιές

να γεμίζουν συνοικίες

να σε βλέπουν μοναστήρια

και να κάνουν πανηγύρια

να σε βλέπουν γειτονιές

και ν’ ανθίζουν πασχαλιές

να σε βλέπουν οι βοσκοί

και να παίζουν μουσικοί,

να σε βλέπουν καρδερίνες

να χορεύουν έξι μήνες,

να σε βλέπουνε τα αηδόνια

και να λιώνουνε τα χιόνι

να σε βλέπουν «τα αρνάκια»

και να φεύγουν τα φαρμάκια

να σε βλέπουν «κατσικάκια»

και ν’ αρχίζεις τα ναζάκια

Θα σε λούζουνε με χίλια χρώματα

Θα σε ντύνουν με της γης τα χρώματα

34. Όγδοος Χορός

Έλα πρώτη στο χορό

αρχόντισσα να σε χαρώ,

να σε βλέπουν τα κοτσύφια

και να σφάζουν χίλια ερίφια,

να σε βλέπουν τα μαντήλια

και ο χορός να φτάνει μίλια

να σε βλέπουν τα παιδιά

να γλεντάνε τα χωριά,

να σε βλέπουνε οι βάρκες

να χειροκροτούν οι ναύτες,

να σε βλέπουν τα βαπόρια

να γεννούν και τα κοκόρια,

να σε βλέπουνε οι μάντρες

και να σφάζονται οι άντρες,

να σε βλέπουν αστυνόμοι

και ν’ αλλάζουνε οι νόμοι,

να σε βλέπουν δικαστές

και να γίνονται ληστές,

να σε βλέπουν Ιεχωβάδες

και να τρέμουν οι παπάδες

Θα σε λούζουνε με χίλια χρώματα

Θα σε ντύνουν με της γης τα χρώματα

35. Ένατος Χορός

Έλα πρώτη στο χορό

Γλύκα μου να σε χαρώ,

να σε βλέπουν οι «μοντέρνοι»

και να γίνονται ανέμοι,

να σε ιδούν σπαγκοραμμένοι

να γινούν ξεμωραμένοι

να σε βλέπουν βασιλιάδες

να γινόνται μασκαράδες

να σε βλέπουν κολασμένοι

να γινού αγιασμένοι,

να σε βλέπουν τα μαχαίρια

και να γίνουν περιστέρι,

να σε βλέπουν τα ρεμάλια

και να σκύβουν τα κεφάλια,

να σε βλέπουν οι ληστές

και να γίνουν ποιητές

να σε βλέπουν τα σκουπίδια

και να γίνονται παιχνίδια

να σε βλέπουν «τα στραβά»

και να γίνονται παιδιά

Θα σε λούζουνε με χίλια χρώματα

Θα σε ντύνουν με της γης τα χρώματα

36. Δέκατος Χορός

Έλα πρώτη στο χορό

Άνοιξη να σε χαρώ,

να σε βλέπουν οι ασχήμιες

και να μένουνε στις μνήμες

να ιδούν αδικημένοι

και να βγουν δικαιωμένοι

να σε βλέπουνε οι πίκρες

και να γίνουν όλες γλύκες

να σε βλέπουν Αμερικάνοι

και να νοιώθουνε σα χάνοι,

να σε βλέπουν οι Εγγλέζοι

που ο λαός τους περιπαίζει,

να σε βλέπουνε οι Γάλλοι

να γινόνται παπαγάλοι,

να σε βλέπουν Γερμανοί

να πληρώσουν την ποινή

να σε βλέπουν Ιταλοί

μοιάζουμε σα μια φυλή,

να σε βλέπει η Ολλανδία

και να σου ζητά «φυτεία»

Θα σε λούζουνε με χίλια χρώματα

Θα σε ντύνουν με της γης τα χρώματα

37. Ενδέκατος Χορός

Έλα πρώτη στο χορό

Γοργόνα μου να σε χαρώ,

να σε βλέπουνε στη Μάνη

να πηδούν ως το ταβάνι,

να σε βλέπουν στο Νιοχώρι,

να τους τρώει το ξεροβόρι,

να σε βλέπουνε στον Πύργο

και να λεν πως έχουν τρύγο,

να σε βλέπουν στη Σαϊδόνα

και να σ' έχουνε κολώνα,

να σε βλέπουνε στα Ρίγκλια

και να σε φιλούν στα χείλια,

να σε ιδούν στον Αη-Νικόλα

και να σου τα δώσου όλα,

να σε ιδούν στον Αη-Δημήτρη;

Θα τους πάρεις και το σπίτι,

Να σε ιδούν και σην Τραχήλα

(το ταταράκι) μη σου κάμει καμιά νίλα

να σε ιδούν στο Νομιτσί;

Θα σε κάνουνε χρυσή.

Θα σε λούζουνε με χίλια χρώματα

Θα σε ντύνουν με της γης τα χρώματα

38. …Τα κύμματα ζωγράφιζαν

τη λάμψη των ματιών σου…

39. Α και Ω

Αρχή και τέλος είσαι εσύ, στης γης τ’ αλφαβητάρι

Σε ξεφυλλίζω, σε μετρώ και δε σε αποστηθίζω.

Γυρίζω τις σελίδες σου, γνωρίζω τα όνειρά σου

Πιστεύω πως σε κέρδισα, μα πάλι ξαναρχίζω.

Να μου εξηγήσεις σταυραϊτέ, πως πρέπει να σε μάθω

Ρώτα τη πούλια, τη βροχή κι απόκριση δεν παίρνω,

Στα σύννεφα που ρούγευες εγίνανε χαλάζι,

Οι γλάροι μου εμύνησαν, είσαι πυγολαμπίδα.

Να στείλω αγριοπερίστερα στην κορυφή του Ολύμπου;

να πάρω απ' τους θεούς κάθε χρυσό χαμπέρι.

Η Άρτεμις σε πρόσμενε να πάτε στο κυνήγι,

Η Αφροδίτη καρτερεί νυφούλα να σε ντύσει.

Απόλλωνας και Αθηνά σου έστρωναν τραπέζι,

Ο Δίας με τη Δήμητρα γλυκόπλεναν το στάρι.

Η Ήρα και ο Ήφαιστος σου έφτιαχναν βραχιόλια

Η Εστία με τον Ερμή στόλιζαν τα προικιά σου.

Ο Άρης επολέμαγε να φέρει καλεσμένους,

Ο Ποσειδώνας μου ‘στειλε γαλάζιο περιστέρι.

Στους κάβους και στα πέλαγα σε λούζαν οι γοργόνες

Στις λίμνες και στους ποταμούς, μιλούσες στα κοχύλια

Και τα καράβια πρόσεχες να ‘χουν καλά ταξίδια,

Στους ναυτικούς μας έδινες από καρδιές κουράγιο

Και στα πουλιά της θάλασσας χάριζες τα φτερά σου.

Η Άνοιξη σε καρτερεί μαζί για να ανθίστε.

Ο Διόνυσος φέρνει κρασί (ε)τοιμάζει πανηγύρια

Η Περσεφόνη λαμπερή, στεφάνι από τις μούσες.

Τ’ αστέρια θα ‘ ναι στη γιορτή, κουμπάρος μας ο Ήλιος

Άλφα μου Ωμέγα είσαι συ κι είμαστε ευτυχισμένοι.

40. Για τα νιάτα τα φευγάτα

Εραστές του θανάτου σας

Των μηχανών του κυβισμού σας.

Πάντοτε βιαστικοί, τέρμα τα γκάζια

Κόκκινες μπίλιες, του χάρου γρανάζια.

Μπουμπούκια πριν ανθήσετε

Έρωτα και φύση απολαύσετε,

Τρέχετε ασυλλόγιστα

Στο τέρμα της ζωής να φτάσετε.

Βουτιές στου πέλαγού σας

Των ιδανικών, του λογισμού σας.

Πάντοτε μυστικοί, πάντα φευγάτοι,

Άρνηση δύναμης … στου χάρου το άτι.

Λουλούδια προτού να δύσετε,

Με νέκταρ τα Πασχαλινά σας βάψετε

Εγκράτεια και σύνεση

Το δέντρο της ζωής μην κάψετε.

41. Οι βράχοι πονάνε και κλαίνε

Ζωγράφιζες τα κύματα του νου σου

Μεθούσα με το μύρο του κορμιού σου.

Καθρέφτιζες τη τρικυμία της απουσίας σου,

Παγιδεύτηκα, στην επιθυμία της ικεσίας σου.

Οι βράχοι πονάνε και κλαίνε

Ψέματα όμως δε λένε.

Τα δέντρα διψάνε, πεθαίνουν

Μόνα τους όμως δε μένουν.

Μελαγχολούσες όταν έβλεπες αδικίες,

Ήμουν πλάι σου και σου ταίριαζα μελωδίες.

Δραπέτευσες, όταν φτερούγες απέκτησες,

Πουλήθηκες, για κόκκους χλιδής και απέτυχες.

Γελούνε χορεύουν οι βράχοι

Για να μη νιώθουν μονάχοι.

Τα δέντρα φουντώνουν, θεριεύουν

Με του λίβα το φύσημα αγριεύουν.

42. Σκέφτεσαι φωναχτά

Σκέφτεσαι φωναχτά,

Πεθαίνεις ταχτικά.

Αγωνίζεσαι, πονάς, χτυπιέσαι,

Παλικαρίσια σκέφτεσαι,

Χελωνίσια τρέφεσαι,

Βασανίζεσαι, πουλάς, πουλιέσαι.

Όταν φτάσεις στου ουρανού την άκρη,

Όταν τρέξει από τα μάτια σου ένα δάκρυ.

Όταν οι θάλασσες γίνουν ποτάμια,

Όταν οι ωκεανοί γινούν λιμάνια.

Σκέφτεσαι ταχτικά

Πεθαίνεις φωναχτά.

Αναπαύεσαι, γελάς, βαριέσαι,

Μεταξένια δέρνεσαι,

Ανοιξιάτικα ανέχεσαι,

Θρησκεύεσαι, μισείς, ξεχνιέσαι.

Τώρα έφτασες στο τέρμα του ουρανού σου,

Τώρα στέρεψαν τα μάτια του μυαλού σου.

Κι αν οι θάλασσες σε πνίγουν χρόνια,

Τώρα οι ωκεανοί σε σκέπασαν αιώνια.

43. Μικρός που είναι ο κόσμος

Μου παραγγείλαν τα πουλιά, της νιότης τα λουλούδια,

Αν φτιάξω πύργο και χρυσά, ποτέ δε θα πεθάνω .

Μεγάλος θαν’ ο κόσμος μου, οι θάλασσες δικές μου

Τη γη να μη λογίζομαι, μήτε Θεό κι ανθρώπους.

Τα βράδια δεν κοιμόμουνα, μετρούσα τους παράδες,

Τη μέρα όλη έτρεχα, χτυπούσα καλοσύνες.

Ανάσταση, Πρωτομαγιά, που γιόρταζαν οι μνήμες,

Αγνάντευα απ’ το πύργο μου, αυτά είν’ όλα βιός μου.

Ήρθανε χιόνια στη καρδιά, τα σύννεφα με πνίγουν,

Οι λύρες αραχνιάσανε, σκουριάσανε οι πύργοι.

Στερέψανε οι θάλασσες, το γάλα της χελώνας,

Οι πέρδικες δεν κελαηδούν, ψυχοραγεί ο ήλιος.

Τη γη που δε λογάριαζα, θα έχω για κρεβάτι

Και τα πουλιά της λησμονιάς, θα φαλτσοτραγουδάνε.

Αν με ρωτήσει ο Θεός, τι να του απαντήσω,

Τα αηδόνια πως με γέλασαν; τα αρώματα της νιότης;

Για τα φλουριά για τα χρυσά, πως πούλαγα ελπίδες;

Π’ αγόραζα το δίκιο μου κι επλήρωνα φονιάδες;

Αντί κρασί, μέλι χαράς, θησαύριζα απ’ το κόνιο;

Τα νιάτα περιγέλαγα, τις γριούλες αδικούσα;

Μπροστά Σου Ακριβοδίκαιε, είμαι γυμνός και μόνος,

… μικρή και ψεύτικη η ζωή, μικρός που ‘ναι ο κόσμος …

44. Το ταξίδι της ζωής

Βάλαμε αιώρα για το ταξίδι,

Που θα μας βγάλει πάνω σ' ακρώρεια.

Είχαμε δύναμη πλέρια, θάρρος,

Πάθος και όρεξη, κόπους δε νοιώθαμε.

Ημέρες και χώμα, όνειρα χίλια,

Κάθε μας βήμα, άλικοι σκύλοι.

Πέτρες και νύχτες, έπερνε ώρες

Ήλθαν ματρόνες, έφυγαν φίλοι.

Βάζαμε αντέτι για την πατρίδα

Να μας διαβάζει πάνω σ΄ Ελλάδα.

Αίμα ιδρώτας, άδικες θέσεις

Λύσεις επώδυνες, λόγια κερένια.

Διαβήκαμε τώρα στης γης το κατώφλι,

Έρχεται μάχαιρα και πύρινη μπόρα.

Οι λύσεις τα ξόρκια όλα ματαίως,

Για το ζυγό του δίκιου μας, ήλθε η ώρα.

Σημ: αιώρα= κρεμαστό κάθισμα

Ακρώρεια =βουνοκορφή

Άλικος = βαθυκόκκινος, φλογάτος

Ματρόνες = ιδιοκτήτριες οίκου ανοχής

Αντέτι = συνήθεια, έθιμο

45. Απρόδοτος Έρωτας

Είσαι ο απροσπέραστος, ο απροσμάχητος

Ο απροσκύνητος, ο απυρπόλητος,

Είσαι ο αβάσκαντος κι ο άβατος

Ο αναμορφωτής μας.

Για σένα ανθόσπαρτε, ανθόστρωτε,

Ανθοφορώ, ανταγαπώ κι αντιλαλώ.

Είσαι ο αγονάτιστος, ο αδώρητος,

Ο αειθαλής, ο αεικίνητος,

είσαι ο αετόμορφος και ο αέναος,

Ο αξιαγάπητος μας.

Για σένα αδυνάστευτε, αδούλωτε,

Αναπνέω, αρωματίζω κι ασκαυλώ.

Είσαι ο ασκανδάλιστος, ο ασκοτείνιαστος,

Ο ασκόρπιστος, ο αστραπόμορφος,

Είσαι ο αγιασμός κι ο ακταιωρός,

Ο αναμάρτητος μας.

Για σένα ασπρομάλλη, ασταύρωτε

Αστερώνω, αστράφτω, άδω και αγαπώ.

46. Άχαρο έρωτας

Είσαι ο ακατήχητος, ο ανίσκιωτος,

Ο άκοσμος, ο άκομψος,

Είσαι ο άχαρος κι ο αθέατος,

Ο αχρήαστος μας.

Για σένα αδίστακτε, ανίκανε

Αγριεύω, αλαλάζω κι αλαλώ.

Είσαι ο αλιβάνιστος, ο αντίχρηστος,

Ο αλίμενος, ο άπιστος

Είσαι ο άλυπος κι ο αμαυρός

Ο ασεβέστατος μας.

Για σένα ανθρωπάκιο, άχρωμο,

Αναβράζω, αμύνομαι και αλυχτώ.

Είσαι ο αλήτης, ο αμελητέος,

Ο αμαρτωλός, ο αμάζευτος,

Είσαι ο ανάγωγος κι ο άλαλος,

Ο αρχολίπαρος μας.

Για σένα αστόλιστε, ανέραστε

Αγωνίζομαι, άγχομαι κι αλγώ.

47. Τα περιστέρια του έρωτα

τον έρωτα τον αγλαό

τον αδαμαντοκόλλητο

τα περιστέρια χαίρονται

τον έχουν αυτονόητο.

Η ζωή έχει χάρες, είν' απλές και φυσικές

Δεν τις χρειάζονται φτιασίδια, της Περσίας τα στρωσίδια.

Τον έρωτα τον αγλαό

Το χιλιοτραγουδισμένο,

Τα περιστέρια νοιώθουνε

Είναι αποδεδειγμένο.

Η ζωή έχει χάρες, όμορφες και φυσικές

Δεν τις χρειάζονται ενέσεις και πολλές-πολλές ανέσεις.

Τον έρωτα τον αγλαό

Το δαχτυλοδειχτούμενο

Τα περιστέρια γεύονται

Κι αυτό είναι ζητούμενο.

Η ζωή έχει χάρες και η φύση έχει φροντίσει

Μα του πιο τέλειου δημιουργήματος η τρέλα θ’ αφανίσει.

Τον έρωτα της αγυρτείας

Τον κονσερβοποιημένο

Τα περιστέρια δε μιμούνται,

Τον έχουν περιφρονημένο.

Η ζωή έχει χάρες, άρπαχτες μη προσπεράσουν

Πόσοι και πόσοι τις αγνόησαν, νόμιζαν δε θα γεράσουν

Τον έρωτα των μηχανών

…INTERNET VIDEO T.V. OTE …

τα περιστέρια αγνοούν

δε τον υιοθετούν ποτέ.

Η ζωή είναι πολύ μικρή, σαν όνειρο, είσαι σήμερα παιδί

Αύριο πρωί πρωί, τάβλι ή εκδρομή με το ΚΑΠΗ

(αγλαός = λαμπρός φωτεινός

αδαμαντοκόλλητος = κόσμημα που έχει επικολλημένα διαμάντι

αγυρτεία = απάτη, κομπογιαννιτισμός)

48. …Γλαρόνια σε νανουρίζουν

ταξιδεύοντας τα όνειρα σου

στο φωτοστέφανο του ορίζοντα …

49. … και του χρόνου

Άλλοι σκέπτονται για εμάς

Άλλοι αποφασίζουν

Οι μηχανές αισθάνονται

Χορτάρι μας ποτίζουν

Τρόφιμα θα παίρνουμε

Μόνο από κομπιούτερ

Οι ομορφιές μας γίνονται

Με κρέμες και από ρούτερ

Φακέλωμα ταχέως και ηλεκτρονικό

… παντού η ίδια σκέψη,

η Χούντα στο σπιτάκι μας

και δεν αρθρώνεις λέξη.

Σε πίνακες τα δάση μας

Κολύμπι σε πισίνες

Κι ο χρόνος από δώδεκα

Οκτώ έχει γίνει μήνες

Τον ήλιο θα χαιρόμαστε

από φωτογραφίες

Ζώα, πουλιά, τον έρωτα

Μόνο στις ιστορίες.

Γάτοι δεν ερωτεύονται

Οι τράγοι; Κατσικούλες

Οι υπερήφανοι αετοί;

Κατάντησαν κοτούλες.

Οι πέρδικες; ελύσαξαν

Οι σκύλοι; τραγουδάνε

Τα περιστέρια; κόρακες

Οι άνδρες; Θα γεννάνε.

Παιδία από κλωνοποίηση

Σαχάρα οι βοσκότοποι

Πως μετάλλαξαν τη ζωή

Οι άθλιοι κερδοσκόποι

Στη πλάτη σου θα κουβαλάς

Καλάσνικωφ και κλιματιστικό

Θα γίνεσαι «μπαλάκι»

Για να μη σ’ έχουν νηστικό.

Χάθηκαν οι αξίες μας

Σπανίζει το φιλότιμο

Για τα ευρώ τα ντόλαρς

Σε κάνουν σπιούνο και άτιμο.

Σκέπτονται πάντα οι αχόρταγοι

Τα πλούτοι να αυγατίσουν

Σκοτώνοον γυναικόπαιδα

Χοντρά αν οικονομήσουν.

Οι μετοχές, τα κέρδη τους

Θα πνίξουν τα παιδιά τους,

Αφού τη γη σκοτώνουνε,

Ευθύνη θαν’ δικιά τους.

Φροντίζουν οι αθεόφοβοι

Αν γίνει η γη καμίνι

Να κάνουν μεταστέγαση

Στην άνυδρη Σελήνη

…Υποσχαίσις γεια

δοιθαιν, ζοει

χλυιδατοι…

…ώλα με δώσοις

…φραπαί κε κεινητώ

…Αι βυβά,

χοροίς … Πατώ

(Σημ: Σαν τη κατάντια της τελευταίας στροφής έχουν καταντήσει

τη φύση και τη ζωή μας)

50. Δυο φίλοι

Είχανε μιαν άκρη του ουρανού να μένουν,

Στα χέρια τους, ψυχή και το νου να δένουν.

Βύζαξαν γάλα σε μια παραμάνα,

Έπαιξαν, αγάπησαν, στην ίδια αλάνα.

Για μια γυναίκα γκρέμισαν

Της νιότης το παλάτι

Για ένα πείσμα, για μια γυναίκα

Για ένα ινάτι.

Τον ήλιο αγκάλιαζαν κάθε μέρα και συζητούσαν,

Τα βράδια, με το φεγγάρι γλεντοκοπούσαν

Στις χαρές και το πόνο, ήταν αντάμα,

Όλα τα μοίραζαν, ως και το κλάμα.

Όλα γκρεμίστηκαν

Σα χάρτινος πύργος

Για το φουστάνι, για μια γυναίκα

Στην άκρη ο φίλος.

51. Υποκρισία και αχαριστία

ένα σπουργίτης χόρευε στου ποταμού την άκρη

κι όπως καθρεφτίζονταν τον τράβηξε η δίνη.

Φωνάζει, χτυπάει τα φτερά, βοήθεια ζητάει.

Οι συγγενείς οι χωριανοί με μιας εκουφαθήκαν…

Εκαρτερούσαν τη στιγμή να τον εκδικηθούνε

Απ’ όλους ο καλύτερος με τίμιο βιός, ήθος και ντομπροσύνη.

Η φύση κι ο Θεός φροντίζει τους εργατικούς

και τους καλοσυνάτους,

ο πεύκος εταξίδευε στου ποταμού τους δρόμους

Ο απελπισμένος πιάστηκε κι απ' τη ζωή κρεμάστηκε,

Επήρε τη φαμίλια του και τα υπάρχοντα του.

Άλλαξε φίλους, συγγενείς, βρήκε άλλη πατρίδα

Έστησε νέο σπιτικό, ζούσε απλά και με πολλές ελπίδες.

Σαν ήλθαν χρόνοι δίσεκτοι, ανημποριά και θλίψη

Μαράθηκε η γειτονιά, γύπες και νεκροπούλια

Οι φίλοι του και οι συγγενείς, οίκτο κι έλεος ζητάνε,

Ο σπουργιτάκος; λήθη στα παλιά, των χωριανών τις ζήλιες.

Εναύλωσε τρικάταρτο, με τ' αγαθά του κόσμου

Κι απ' το φονιά του ποταμού, για τους χαροκαμένους.

Υποδοχές και αγκαλιές, λόγοι και πανηγύρια

Ο ποταμός εσάστησε, στο ίδιο μέρος ήθελαν το φίλο σταυρωμένο

Ο σπουργιτάκος χάρηκε, ευτύχησε να ιδεί τον κόσμο μονιασμένο

Οι χωρικοί στη μοιρασιά, εγίνακαν «κουβάρι»

Δε λογαριάσαν συγγενείς, φίλους, γονείς και αδέλφια

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΠΙΚΡΑΘΗΚΕ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

52. Το βράδυ πώς να κοιμηθώ

Το σούρουπο μου έγνεφες συχνά

Να φέρω ασκήσεις και λυτάριο

Μα έχανα τα λόγια μου …

…θα … σου τα φέρω … αύριο.

Το βράδυ πώς να κοιμηθώ

Κοιμόσουν στο μυαλό μου,

Όταν λαλούσε ο πετεινός

Περνούσες από εμπρός μου.

Τα μεσημέρια που αγουροξυπνάς

Θέλεις δυο τρις φραπέδες,

Τσιγάρα και τηλεκοντρόλ

Ν’ αλλάζεις καναπέδες.

Το βράδυ πώς να κοιμηθώ

Γυρίζω στα μπαράκια,

Μουγκάθηκαν και οι πετεινοί,

Σε σέρνουν μηχανάκια

53. Στα χέρια των ονείρων τους

Έχει ο κάμπος ομορφιές,

Γελάνε κι οι βουνοκορφές,

Ο έρωτα ανοίγει τα φτερά του,

Ποιος ζωγραφίζει τη χαρά του;

Οι λυγερές της Άνοιξης

Κοχύλια και λουλούδια

Τα παλληκάρια στη σειρά

Του έρωτα τραγούδια

Έχει η πλατεία πασχαλιές

Ανθίσαν και οι αγκαλιές

Πανηγυρίζει η αγάπη τώρα,

Μήπως σήμανε η ώρα;

Να πάρουνε τη μοίρα τους

Κορίτσια και αγόρια

Στα χέρια των ονείρων τους

Και να μη βάζουν όρια.

54. Θάλασσα

Είσαι πλανεύτρα θάλασσα

Γλυκειά και λατρεμένη,

Σκληρή είσαι μάγισσα

Μαύρη φουρτουνιασμένη.

Είσαι απέραντο χαλί

Με μύριες αποχρώσεις

Εκεί που δίνεις τη ζωή

Μπορεί να μετανοιώσεις.

Δίνεις τα πλούτη απλόχερα

Δεν κάνεις διάκρισης,

Γίνεσαι τόσο άδικη

Φτωχούς αν μαυροντύσεις.

Εσύ ενώνεις τους λαούς

έθνη δεν ξεχωρίζεις

παιδάκια αφήνεις ορφανά

και τις καρδιές μαυρίζεις.

55. Ο φάρος

Στέκει μονάχος έρημος, στ' αγιάζι στο λιοπύρι,

Γκρίζος κεφάτος γέρικος, στης Μάνης τ' ακρωτήρι.

Παρέα έχει τα πουλιά που τον περιγελούνε,

Είναι και τρεις ρομαντικοί να φωτογραφηθούνε.

Άγριες σχόλες και γιορτές, ποτές του δε γνωρίζει

Καράβια βάρκες ναυτικούς, πάντοτε θα φροντίζει.

Χαράματα μεσάνυχτα, χιονιάδες ξεροβόρια

Ξάγρυπνος υπερήφανος, νταντεύει τα βαπόρια.

Ποτέ δεν ερωτεύτηκε γλαρόνι ή την πούλια

Έχει για πάντα στη καρδιά όμορφη ψαροπούλια.

Του Γκόγκου (Μπαγιαντέρα) η πανέμορφη, γεμάτη σφουγκαράδες

Όταν περνάει από μπροστά, τον πιάνουν οι νταλκάδες.

56. Α-Β-Γ-Δ-Ε-Ζ

Ἄδολος ήσουν για πάντα

άδοτος να είσαι φίλε,

άβατος θα είσαι αιώνια

άχραντος ήσουν και μείνε.

Βάρβιτοι να σε κοιμίζουν

Βάμπιροι μη σε ξυπνούν

Βάναυσα μη σου φερθούν

Βάσκαμα μη σε φορούν.

Γάντζωμα; Δεν του ταιριάζεις

Γόνιμος είσαι στους τρόπους,

Γέννημα ψωμιού κι αγάπης

Γήτεμα γι’ αυτούς κι ανθρώπους.

Δάκρυσμα της κάθε λύπης

Δαίδαλος και στις ασχήμιες,

Δάσκαλος ήθους και λήθης

Διάκοσμός μας και στις μνήμες.

Εβένινος και κατάλευκος

Ελεύθερος και χαρμόσυνος

ελληνόμορφος και βαγιόκλαδος

Ειρηνόφιλος και ανθόσπαρτος.

Ζάβαλη σε κατάντησαν

Ζεμάτισαν τις ελπίδες σου,

Ζήτουλα θα σε ήθελαν

Ζούριασμα στις θυσίες σου …

(άδολο = χωρίς δόλο, άκακο, αθώο

άδοτος = δε πουλήθηκε

άβατος =απάτητος

άχραντος = αμόλυντος, αγνός

βάμπιρος = βρικόλακας

βάρβιτος = έγχορδο μουσικό όργανο

γόνιμος = δημιουργικός

γήτεμα = μάγεμα

δαίδαλος = απροσπέραστος διάδρομος

ελευθέριος = γενναιόδωρος

ζάβαλης = ταλαίπωρος, δυστυχής

ζούριασμα = ατροφία)

57. …Τα φύκια έγιναν

ολόχρυσες κορδέλες

στολίζοντας τους δρόμους

της ευτυχίας σου …

58. Τετέλεσται

Τρέξε βρε κόφτη αγριοκόρακα

Να πάρεις και ότι απόμεινε,

Άφησε τα δάκρυα το κούρνιασμα

Μάθε βρε κόφτη πως γέρασες.

Άδικα βρε κούφε μας μοίραζες

Λύπη και δάκρυα, κούρσεψες

Μόνους αθώους κι ανήμπορους

Μάθε βρε κούφε πως ξόφλησες.

Μόνο βρε λάβρε αθήλαστε

Μίνα και μίσος μνησίκακε,

Τρέχεις στις ρούγες, λαγόκαρδε

Λάθρα να πάρεις μπαλσάμωμα.

Ράγισαν όλα οπτόπλινθε,

Τέλειωσαν όλα μισέλληνα,

Χάθηκαν όλα μισάνθρωπε,

Έσβησαν όλα, τετέλαεσται…

(κούφος = ματαιόδοξος

μίνα = υπονόμευση, ραδιουργία

λάβρος = βίαιος

κόφτης = επιτήδειος να αποσπά χρήματα ή δώρα

μπαλσάμωμα = βάλσαμο

οπτόπλινθος = το τούβλο)

58. Τα μαύρα λευκά

Στράτες με ποδήλατα

Δρόμοι με ζωίλατα,

Αγάπες με πανσέληνο

Μυρωδιές με σέλινο …

Κόντρες με ποδόσφαιρο

Νύχτες σε λιθόστρωτο,

Ρούγες σε ανάμνηση

«η ζωή» σε άρνηση.

Φίλοι σε απόγνωση,

Δόσεις, τηλεόραση ….

Άνοιξη με καύσωνα

«εφιάλτες» με παράσημα.

Αέρας με «καυσόξυλα»

«χρέος» που δεν όφειλα,

δίκιο που το χάνουμε,

πίκρες να γλυκάνουμε;

«Σκόνες και πλυντήρια»

γυάλινα τα κτήρια,

τάφροι με ανθόνερα

«πνίγουν τα λασπόνερα».

«Ξύπνιοι» και αεριτζήδες

τρέμουνε τους «βιολιτζήδες»,

είναι όλοι μια παρέα

αλληλοδιαδοχή, ωραία.

Ανίκανοι μας κρίνουμε

Χάπια να μας δίνουνε

Όνειρα σε καραντίνα,

Του Κορέλι μαντολίνα.

Μαύρα; Λευκά τα βάφουνε

Τους κρίνει και σε γράφουνε,

Πλησιάζοντας τις κρίσεως η ώρα

Σου τάζουνε αεροπλανοφόρα…

59. Χρόνια ανήλιαγα

άνθος άτρωτο

βόλι άστοχο

νέφος άχρομο

μένος άδικό,

…Δόξα μίζερη

τίγρης ήμερη,

λίρα κάλπικη

μνήμη χάρτινη.

Έρως άρρωστος

Φίλος άπληστος

Κήπος άνυδρος

Κλήρος άκληρος

Μάτια τζίτζικα

Χέρια πρίγκιπα

Λόγια κίβδηλα

Χρόνια ανήλιαγα.

60…. Μη χειρότερα

Ψεύτικα αντικείμενα,

Χάρτινα σοκάκια μας

Ξεχάστηκαν τα βράχια μας,

ξύλινα τα κείμενα.

Ποδόσφαιρο δις … μύρια,

Άνθρωποι απάνθρωποι

Βόλεμα και βάκιλοι,

Ανίατα τα κτίρια.

Δικάζουν στα παράθυρα,

Ο τζόγος οξυγόνο μας

Δισκέτες η κρυψώνα μας,

Χωματερές με λάφυρα.

Λύσεις μας οι άσχετοι,

Άσπρισαν τους νέους μας

«σίριαλ με ωραίους μας»,

μέλλον μας οι άπληστοι …

(βάκιλοι = μικρόβια)

61. «ΕΙΡΗΝΗ»

«ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

«ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ»

λέξεις δίχως νόημα κι αξία,

όταν τις λένε

ανθρωπόμορφα θηρία.

62. Ὑψιστε (SOS)

Θεέ μας βοήθησε όλους τους σκεπτόμενους

συνέτισε αυτούς που «χτίζουνε» ιστορίες.

Κάψε τους προστάτες και τους εμπλεκόμενους

κι αυτούς που τ' αγιάσματα, εκθέτους ως αμαρτίες.

Πανίσχυροι βομβαρδίζουνε

ολόκληρο πλανήτη.

Παρείσακτοι «ξεκοκαλίζουνε»

μέσα σε ξένο σπίτι.

Ύψιστε ξεκούρασε όλους τους ταλαιπωρημένους

σώριασε όσους αφήνουνε πίσω τους χαλάσματα,

δώσε κουράγιο και δύναμη σ' αδικημένους

ρίξε πύρινη καταιγίδα για όλα τ' αποβράσματα.

Με ναρκωτικά πλουτίζουνε

καμένα όνειρα και δάση,

ότι αρνητικό, το διαφημίζουνε,

πως τους ανέχεται ακόμα η πλάση…

63. Η πίστη είναι ζωή

Βάλε να πιω Παρθένα μου

τον Ήλιο να ευνουχίσω.

Μακρύ ‘ναι το σκοτάδι μου

και πώς θα τον γνωρίσω;

Ντυμένος είναι στα λευκά;

θα ιδώ μαυροντυμένο,

αν είναι μέσα στα χρυσά,

τον νοιώθω σκουριασμένο.

Μισώ τα’ αστέρια, τα πουλιά, τα ζώα, τους ανθρώπους,

τη μάνα που με γέννησε, Χριστό, τους Άγιους Τόπους.

Τώρα γλυκειά Παρθένα μου

Ήλιους θα ζωγραφίζω

η νύχτα μου έγινε ζωή

βιβλία ξεφυλλίζω.

Είναι τα μάτια της ψυχής

η πίστη μ' έχει σώσει,

βλέπω τα δένδρα τα βουνά

κι η φύση ό,τι έχει δώσει.

Ό,τι υπάρχει αγαπώ, ανθόσπαρτη η καρδιά μου

Αυτός που πέθανε για εμάς, πάντα βοήθεια μου.

64. Πώς έχει γίνει η ζωή μας

Πώς να μιλήσεις για αγάπη

Γέμισε η ζωή μας λάθη,

Πώς να γνωρίσεις την αλήθεια

Οι γιαγιάδες πια δε λένε παραμύθια,

Πώς να βρεις ψυχομοσχοβολίες

Αφού μας ξεριζώνουν τις καρδιές.

Για να κοροϊδέψουν την αγάπη

Σου έχουν χρυσωμένο χάπι,

Για να μη ψάχνεις την αλήθεια

Σου έχουν άσπρη παραμύθα,

Αλάνες ρούγες, ομορφογειτονιές

Όλα σε εικόνες κονσέρβες, ηλεκτρονικές.

Πώς να μιλήσεις να γελάσεις

Δεν έχεις χρόνο ούτε να κλάψεις,

Πώς να μιλήσεις μ’ έναν φίλο

Σ’ έχουν φιμωμένο σαν σκύλο,

Κι όταν ρετάρει η καρδιά σου μάγκα

Σου έχουν ετοιμάσει βιάγκρα.

65. Δεν υπάρχει γειτονιά

Στη παλιά μας γειτονιά

Κάθε Κυριακή και σχόλη

Στις αλάνες παίζαμ’ όλοι.

Στης ταβέρνας το στενό

Εκεί γύρω στις εννιά,

Σ’ έκλεινα στην αγκαλιά μου

Λαχταρούσε η καρδιά μου,

Βλέπαμε τον ουρανό …

Δεν υπάρχει γειτονιά,

Τις αλάνες τσιμεντώσαν

Και στ’ ανήλιαγο στενό

Πέφτει μόνο παγωνιά,

Για την πρέζα για τη δόση

Η καρδιά θα ανταμώσει

Και δε βλέπεις ουρανό…

66. Μια βραδιά στη γειτονιά μας

Μια βραδιά στη γειτονιά μας

έστω και στα όνειρά μας,

να στηθεί γιορτή μεγάλη, ακριβέ μου φίλε.

Να ‘ρθουν κοπελιές γειτόνοι

Να μην είμαστε πια μόνοι,

Αν θα ξημερώσει πάλι, αδερφέ μου μείνε.

Τι να λογαριάσεις τότε

Καλημέρες ή φιλιά,

Πώς να προχωρήσεις τώρα

Με αγνώστους σε κελιά.

Που να πεις τα μυστικά σου;

Πώς να μοιραστείς χαρές;

Όλοι τότε στο πλευρό σου

Και σ’ ακούγαν οι αυλές.

Μια βραδιά στη γειτονιά μας

Να ανθίσει η αγκαλιά μας,

Γέλια χωρατά τραγούδια, μ’ αναφιλητά το κλάμα,

Να ‘ναι όλοι οι ξεχασμένοι

Να ‘ρθουν κι οι συγχωρεμένοι

Να γεμίσει η καρδιά αγγελούδι, μήπως και γίνει

Το θαύμα.

67. Σινέ Όνειρα

Τα καλοκαίρια στο σινέ φυτειά

Στον Έσπερο ή κάτω στα Αστέρια

«με δόσεις» το έργο δυο φορές

από τα πέντε μεσημέρια

Κατιφέδες στην αυλή σπαρμένοι,

Βασιλικά και γιασεμιά,

Μοσχοβολούσε η ψυχή μας,

Μεθούσαμε τη γειτονιά.

Το εισιτήριο; Απρόσιτο

Που να βρεθεί δεκάρα

Αν δε το κατακτούσαμε

Επάνω σε τελάρα.

Τάμ – τάμ σόδα ή λεμονάδα

Φυστίκι Αιγίνης ή μπιράλ

Όσο για πάστες ή για κοκ

Σπάνια τη βγάζαμε νορμάλ …

68. Τη μοίρα στα χέρια κράτησε

Μας «διδάσκουν» νύχτα ημέρα από παράθυρα,

Κατακλύζουν τη ψυχή μας από νάυλον λάφυρα.

Μετάλλαξαν κάθε γεύση κι ομορφιά της γης μας,

Τα κομπιούτερ κυβερνάνε κι ερεθίζουν το κορμί μας.

Ζαλισμένος ο λαός, τη πάτησε,

(προδομένος) τρέχει ο τρελός, δε κράτησε,

όνειρα κι αξίες, στα σκουπίδια,

λαμαρίνες, μπαρ και τζόγος, για ελπίδα …

Κάθε λίγο γίνονται σφυγμομετρήσεις,

Με υποσχέσεις και με θα, οι κυβερνήσεις

Του χλιδάτους «τους αφράτους» να ενισχύσεις,

Τόσα χρόνια, είδες να σου δίνουν λύσεις;

Τη μοίρα σου στα χέρια, κράτησε,

Μη περιμένεις άλλο, επαναστάτησε,

Οράματα, ιδέες, να διαφυλάξεις,

Ζωή κι ελπίδα, να διδάξεις …

69. Η ζωή μας

Γιορτάζει απόψε η γειτονιά

Χαίρεται η φιλία

Λάμπει απόψε η ανθρωπιά

Πεθαίνει η κακία

Η ζωή μας είναι το κερί

Που ανάβεις να φωτίσει,

Έως ότου το κερί καεί,

Η ζωή μας έχει σβήσει.

Γελούν τα μάτια τα πουλιά

Και οι καρδιές γλεντάνε,

Γελούνε οι γέροι τα παιδιά

Τα όργανα «βαράνε».

Η ζωή μας είναι ο χορός,

Έως ότου τον χορέψεις,

Θυμάσαι ήσουν νεαρός

Γέρος σα τελειώσεις.

70. Να το πάλι απόψε το φεγγάρι

Στα περιβόλια της Ηρώων έτρεχες, μικρό παιδί,

Στον Αη-Δημήτρη έφερες, πίκρα πολύ.

Σάλεψε η ζωή τα λογικά σου, φτωχό παιδί,

Κρατούσες φιλία, ήθος, ευγένεια, ψηλά πολύ.

Δε θα ακουστούν ξανά τα ρετρό σου

Τον Αύγουστο που γιορτάζεις,

Η κιθάρα το ακορντεόν σου,

Αράχνιασαν και δεν αδειάζεις.

Έφερνες ευτυχία, γέλιο από καρδιές, χρυσό παιδί,

Έφερες δυστυχία, χωρίς να το θέλεις, άτυχο παιδί,

Στην Παπατσώνη δε φάνηκες ακόμη, αγνό παιδί,

Το Κουτιβάκι να κουρντίστε περιμένει, αμελής πολύ.

Στ' ανθισμένα της ψυχής περιβόλια,

Με τον Προκόπη και το Γούλο καντάδα

Το μαστρο Σπύρο πάρε μπορμόλια,

Στο Σουμή μας, Ριζοσπάστη και Καρέλια τσιγάρα.

(Στον αείμνηστο Σωτήρη Σπαντιδέα)

71.Τα διαμάντια του λαού

Μπαγιαντέρας Χατζηχρήστος

Ήταν οι μελωδικοί

Βαμβακάρης και Τσιτσάνης

Ήταν οι αυθεντικοί.

Χιώτης, Σπόρος και Ζαμπέτας

Ήταν οι εκπληκτικοί

Στράτος Νίνου Σαμιωτάκι

Οι ανεπανάληπτοι.

Έλα πάρε με σεργιάνι με τραγούδια του Τσιτσάνη

Έλα πάμε στο φεγγάρι με πενιές του Βαμβακάρη

Το ρεμπέτικο τραγούδι είναι το αυθεντικό

Το δημοτικό τραγούδι

Είναι γνήσιο ελληνικό.

Τόσο όμορφα τραγούδια

Μένουνε αθάνατα

Τη ζωή μας συντροφεύουν

Έως τα γεράματα

Αχ! Ελλάδα αγαπημένη στην καρδιά μας ριζωμένη,

Τα ωραία σου τραγούδια, του παραδείσου λουλούδια.

72. Της ζωής μας ευωδίες

Ζεϊμπέκικος, Χασάπικος, Συρτός και Τσιφτετέλι

Τσάμικος, Καλαματιανός, Μπάλος και Καγκέλι.

Θρακειώτικος, Νησιώτικο, Σούστα, Συρτός στα τρία

Γιουρούκικος, Σιλιβριανός, Ελληνική Ιστορία.

Χοροί τραγούδια

Της καρδιάς λουλούδια

Χαρές ψυχομοσχοβολίες,

Ανθίζουν αγκαλιές.

Αργείτικος, Χανιώτικος, Πεντοζάλης και Κοφτός

Τσακώνικος, Ηπειρώτικος, Συρτός και Ποντιακός.

Μανιάτικος, Ικαριώτικος, της Ρόδου πηδηχτός

Νησιώτικοι, Καμηλιέρικοι, της πλάσης οργασμός.

Χοροί της λεβεντιάς

Τραγούδια της καρδιάς.

Μοσχοβολά Ελλάδα

Της φύσης πατινάδα.

Μπαϊντούσκα, Ζωναράδικος, Πάτημα, Καρσιλαμάς

Χορεύοντας με το θεό μιλάς, φτερούγες αποκτάς.

Μαντιλάτος, Καβαντορίτικος, Καρκυραϊκός

Μακεδονίτικος και για τους χορούς μας, λαός ξεχωριστός.

Χοροί της ομορφιάς,

Ανάσταση καρδιάς.

Τη φύση εξυμνούν,

Τον άνθρωπο τιμούν.

73. 7 ημέρες θα ήθελα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Όραμα θείο στους νέους μας

Να ‘μουν λυτάριο στα άλυτα,

Στ’ αγόρια τον έρωτα και τα χαρμόσυνα,

Τα κορίτσια νυφούλες, κακίες θα έπνιγα.

ΤΡΙΤΗ

Λίπασμα στη γη μας που κάψαμε,

Τα δέντρα και τα ποτάμια που χάθηκαν,

Να ‘φερνα πίσω και τα καλφόπουλα,

Ψάρια και ζώα που μας σιχάθηκαν.

ΤΕΤΑΡΤΗ

Όνειρα ακήρατα σ’ όσους κοιμόντουσαν

Όμορφα σπίτια με κήπους σ’ ανέστιους

Ανέσπερους όλους που νοιάζονταν

Γι’ ανήμπορους σκύλους και για συνάνθρωπους.

ΠΕΜΠΤΗ

Αλάνες για αγόρια κορίτσια, να έπαιζαν,

σύννεφα αστέρια να ξαναγέλαγαν,

θόρυβοι άγχος; Στ’ απόσπασμα,

έρωτας φύση; Να γλένταγαν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ήθελα να ‘μουν καλός Άγγελος

Να μοίραζα αγάπη κι ανθόνερα

Σ’ όσους εδίψασαν σε αγκαθότοπους,

Σ’ αδικημένους βοήθεια, τα νυχτοήμερα.

ΣΑΒΒΑΤΟ

Σκλάβους και δούλους, σ’ ανάσταση,

συγχώρηση σ’ όσους αμάρτησαν,

σε δρόμους του σκότους και της απόρριψης

φώτιση για όσους «εχάθηκαν».

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ήθελα να ‘μουν το βάλσαμο

φιλάργυρου κι αρρώστιες να γιάτρευα,

ρόδινα νιάτα στους γέροντες,

το χάροντα αιώνια θα νάρκωνα.

73. Μάνη μου αγαπημένη

Όσοι σε λαχταρούν σε θαυμάζουν σε ποθούν

Όσοι σε καμαρώνουν σε χαίρονται σε εξυμνούν

Όσοι σε νοσταλγούν σε σέβονται σε εκτιμούν

Όσοι σε εορτάζουν σε σκέπτονται και σε πονούν.

Του Ταϋγέτου είσαι και Θεών το άστρο

Εσύ που εβύζαξες ΡΙΤΣΟ κα ΒΡΕΤΤΑΚΟ.

Μάνη μου γλυκιά χιλιοτραγουδισμένη

Πάντα οι Μανιάτες να ‘στε ευτυχισμένοι

Μάνη μου γλυκιά χιλιοαγαπημένη

Να ‘στε οι Μανιάτες πάντοτε μονιασμένοι.

Όσοι σε τραγουδούν σε φροντίζουν σε αγαπούν

Όσοι σε διαφημίζουν σε χρειάζονται σε βοηθούν

Όσοι σ’ αποζητούν σε νοιώθουν σε φιλούν

Όσοι στα άγια χώματα σου κατοικούν.

Μάνη μου γοργόνα του Ταινάρου κόρη

Της Βασιλικής το δάσος, τα απάτητά σου όρη

Μάνη που υμνείς, μοιρολογάς το πόνο

Μάνη μου σκληρή εσένα θέλω μόνο

Μάνη μου ξελογιάστρα, σβήνεις τα βάσανά μου

Άγρια ομορφιά, είσαι πάντα στη καρδιά μου.